

SỰ NGU DẠI VÀ SỰ KHÔN NGOAN

Kinh Thánh: Thi thiên 14:1-6

“1 Kẻ ngu dại nói trong lòng rằng: chẳng có Đức Chúa Trời. Chúng nó đều bại hoại, đã làm những việc gớm ghiếc; Chẳng có ai làm điều lành. 2 Đức Giê-hô-va từ trên trời ngó xuống các con loài người, Đấng xem thử có ai khôn ngoan, Tìm kiếm Đức Chúa Trời chẳng. 3 Chúng nó thay thay đều bội nghịch, cùng nhau trở nên ô uế; chẳng có ai làm điều lành, Dầu một người cũng không. 4 Các kẻ làm ác há chẳng hiểu biết sao? Chúng nó ăn nuốt dân ta khác nào ăn bánh, và cũng chẳng kể cầu khẩn Đức Giê-hô-va. 5 Chúng nó bị cơn kinh khiếp áp bức, Vì Đức Chúa Trời ở giữa dòng dõi kẻ công bình. 6 Các người làm bại mưu kẻ khôn cùng, Bởi vì Đức Giê-hô-va là nơi nương náu của người. 7 Ôi! chớ chi từ Si-ôn sự cứu rỗi của Y-sơ-ra-ên đã đến! Khi Đức Giê-hô-va đem về những phu tù của dân sự Ngài, Thì Gia-cốp sẽ mừng rỡ và Y-sơ-ra-ên vui vẻ.”

Gợi ý bài học Thi Thiên 14 mở đầu bằng một lời cảnh báo mạnh mẽ: **"Kẻ ngu dại nói trong lòng rằng: chẳng có Đức Chúa Trời."** (Thi Thiên 14:1) Người "ngu dại" ở đây không phải là người thiếu kiến thức, mà là người cố ý loại bỏ Đức Chúa Trời khỏi đời sống mình. Khi trong lòng không còn chỗ cho Đức Chúa Trời, con người cũng không còn "phanh hãm" đối với tội lỗi. Họ để cho dục vọng và bản năng dẫn dắt, sống theo điều mình muốn thay vì điều Đức Chúa Trời muốn.

Đức Chúa Trời từ trên trời nhìn xuống để xem có ai tìm kiếm Ngài và khao khát sự khôn ngoan thật hay không. Nhưng kết quả thật đau lòng: **"Chẳng có ai làm điều lành, dầu một người cũng không."** Con người đều đã đi lạc, chọn con đường riêng và ngày càng xa cách Đức Chúa Trời. Sứ đồ Phao-lô cũng dùng chính phân đoạn này trong Rô-ma 3 để khẳng định rằng mọi người đều là tội nhân và đều cần đến sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời.

Đa-vít đau xót khi nhìn thấy những kẻ gian ác áp bức người yếu đuối mà không hề cảm thấy hổ thẹn. Họ làm điều ác một cách tự nhiên như ăn uống hằng ngày và hoàn toàn không ý thức rằng Đức Chúa Trời đang nhìn thấy mọi việc. Nhưng Đức Chúa Trời không hề vắng mặt. Ngài luôn ở cùng những người kính sợ và nương náu nơi Ngài. Khi kẻ ác nhận ra Đức Chúa Trời đang bảo vệ dân Ngài, họ bắt đầu run sợ. Điều giữ cho người công chính được vững vàng không phải là sức riêng, nhưng là sự hiện diện của Đức Chúa Trời.

Vì thế, Đa-vít kết thúc Thi Thiên bằng lời cầu nguyện: " Ôi! chớ chi từ Si-ôn sự cứu rỗi của Y-sơ-ra-ên đã đến! Khi Đức Giê-hô-va đem về những phu tù của dân sự Ngài, Thì Gia-cốp sẽ mừng rỡ và Y-sơ-ra-ên vui vẻ." Ông tin rằng chỉ có Đức Chúa Trời mới có thể giải cứu và phục hồi dân Ngài. Con người đầy tội lỗi không thể tự tạo nên một thế giới công chính. Chỉ khi Đức Chúa Trời cai trị, sự công bình và bình an mới thật sự được thiết lập.

Đức Chúa Trời là Đấng như thế nào? Qua Thi Thiên 14, chúng ta nhận biết Đức Chúa Trời là Đấng đời đời và không hề thay đổi. Con người có thể phủ nhận Ngài, nhưng không thể khiến Ngài không còn hiện hữu. Cũng như việc đóng cửa sổ không thể làm mặt trời biến mất, việc con người chối bỏ Đức Chúa Trời cũng không làm giảm quyền tể trị của Ngài. Ngài là Đấng nhìn thấy mọi điều, biết rõ tâm lòng con người, ở cùng người công chính và cuối cùng sẽ giải cứu dân sự Ngài.

Áp dụng cho đời sống hôm nay: Ngày nay, không phải ai cũng nói rằng "không có Đức Chúa Trời", nhưng nhiều người đang sống như thể Đức Chúa Trời không tồn tại. Khi chỉ chạy theo tiền bạc, quyền lực, danh vọng và dục vọng, con người rất dễ đánh mất lương tâm, xem thường người khác và sống ích kỷ. Lời Chúa cũng nhắc nhở chúng ta phải đối xử với những người yếu đuối bằng tình yêu thương. Đừng bao giờ xem thường hay làm tổn thương họ, vì Đức Chúa Trời luôn đứng về phía những người bị áp bức và đau khổ. Hội Thánh của Chúa cần trở thành một cộng đồng biết nâng đỡ người yếu đuối, lau khô nước mắt cho người đau buồn, đỡ người vấp ngã đứng dậy và đem sự phục hồi đến cho mọi người. Đó là đời sống đẹp lòng Đức Chúa Trời.

Câu hỏi suy ngẫm áp dụng bài học:

1. Tôi có đang để Đức Chúa Trời dẫn dắt đời sống mình, hay đang sống theo ý riêng và dục vọng?
2. Tôi đang đối xử với những người yếu đuối và khó khăn xung quanh mình như thế nào?
3. Hội Thánh và gia đình tôi có đang trở thành nơi đem đến sự yêu thương và phục hồi cho người khác không?